

FLORIN CARAGIU

sânge curat

Redactor: Irina Stan
Imagine copertă: artist plastic Elena Murariu

Copyright©: editura Platytera

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARAGIU, FLORIN

Sânge curat / Florin Caragiu. - București : Platytera, 2018

ISBN 978-973-1873-83-1

821.135.1

FLORIN CARAGIU

sânge curat

EDITURA PLATYTERA
BUCUREȘTI 2018

iubitei mele soții, Diana

motto:

*Simon-Petru s-a suit în corabie
și a tras mreaja la țârm, plină de pești mari:
o sută cincizeci și trei, și, deși erau atâția,
nu s-a rupt mreaja.*

(Ioan 21, 11)

*Nu te speria de crucea suferinței,
poartă-o cu demnitate,
căci ai de la Dumnezeu toate puterile
să o duci până la înviere-sănătatea veșnică.*

(Ierom. Ghelasie Gheorghe)

1

omul care este iubit poate suporta orice
ca hârtia
suferințele lui sunt cuvinte pe o coală
pe care le citește ca pe o poveste de viață
a unui scriitor de departe
pentru că iubirea ne trage de aproape departe
și de departe aproape
așa că acum în smerita mea suferință
dau slavă lui Dumnezeu și mă rog:
miluiește dragostea care mă ține viu cu duhul
ca nimic să nu mă despartă de ea în veci

2

ia-ți capul tău și umblă
lumea te caută primprejur
spinul din gât ține viața aproape
cel pierdut se trezește
sună o goarnă
livezile își flutură viermii
dragostea mea
tu, care ești pentru mine ca aerul pe care îl respir
și fără de care agonizez
lasă-mi mintea turbure să se spele în ochii tăi
pune mâna și strânge neliniștea mea
ia-mi cireșe, ce vrei
amurgul dă roată
peștii zburători sunt curcubee pe ape
ce mărunte sunt gândurile

3

Dumnezeu și-a înfipt colții în mine
ca o lună în urletul lupului
la etajul treispe al lumii
javra asta cu coada ridicată
are o privire de om
m-ai găsit, dragoste, în noroi
ca pe un bănuț de argint găurit
pe care l-ai dat vieții

4

rugăciunea aceasta o spun:
te iubesc
sunt un pământ plin de râme
ce ține pașii tăi
ca o candelă flacăra
roiul de viespi se împrăștie
trupul meu stă lângă mine și plânge
mai e vară?
lupii se roagă
piciorul s-a prins de cârlig
cântă alunii
unde ne poartă pașii?
ei știu

5

nu știu ce va fi
dragostea începe de lângă tine
și se ia
vom pleca în lumea mare
frumusețea ei ne va mișca
vom spune: mulțumesc, Doamne
și ne vom întoarce flămânzi de copilărie
oamenii vor da din cap și vor spune:
ce pierdevară
dar nouă ne va păsa nu de ce zic
ci de toată această tristețe a lor
răsărită de unde nu știu
ca o umbră

6

mă uit pe fereastra camerei de spital:
un turn alb lângă o clădire cu acoperiș hexagonal
în juma de oră dragostea mea e aici
nu lua apă
casele din depărtare lucesc a apus
mă gândesc la distanța de la vorbă la faptă
unde ne oprim ades
ca într-un ținut al fetei morgana
vino
prăpastia aceasta o vom umple
cum îți este?
ce ți-ai dori?
lasă-mă să te port în mine

7

n-am dormit azi-noapte
m-am gândit la dragostea mea
care nu mai trăiește pentru sine
la renunțările ei
la fricile ei
la visele ei
cât îi râvnesc fericirea!
pentru aceasta mă rog
și grija de binele ei mă răscolește
ascult bătăile inimii și zic:
nu ne despărți, Doamne
cât voi lipsi puțin

8

până acum m-am ținut aproape de plăcere
trebuie să-mi fac prietenă durerea
fără să o doresc pe vreuna
cum mergi alături de un amic în tăcere
vom căuta împreună dragostea
care ne-a și găsit

9

m-am pierdut în acest spital
ca într-o vacanță exotică
sunt flească de poezie
mă doare capul
bolnavii șușotesc despre simptomele fericirii
acele își fac unghiile
ce mai glicemie
ce mai tensiune
nimic nu se compară cu o perfuzie de tine
inima ta e cel mai adânc cateter
amețesc

10

tună, domnule șef,
e descurcăreață vremea asta
bravo ei
du-te jos la farmacie
să iei medicamentele
sunt bine mersi
tot răul e în zadar
te-aștept să-mi cârpești inima

11

sunt mort după tine
e cazul să-ți strângi catrafusele și să vii după mine
în rezerva treizeci
la capul buneii speranțe
să tocim cu vârful cuvintelor
ascuțișul limbilor șarpelui

12

lanul de grâu e secerat
de o mână iute
scarabeul doarme sub piatră
sângele în genunchi spune vrute și nevrute
tabla cerului se-ndoaie
curge milostivirea șiroaie

13

frica
n-o lăsa să te stăpânească
viitorul vine spre tine
Dumnezeu are grijă să treci prin toate
cu El ca un baston de orb
frica și dragostea sunt o clepsidră –
ce se scurge dintr-una
în cealaltă intră

14

îngere
lasă-ți pleoapa pe noaptea aceasta
să-și dea parfumul
sângele meu se curăță de mine
se schimbă la față
pielea se-ncrețește ca o hartă a lumii
atinge-mă, dragostea mea
să simt că durerea mea are un rost
oprește săgeata aceasta în zbor
ierusalimul se luminează

15

am uns poarta aceasta
vino
bolta e văruiță
am căzut în mine
ridică-mă
în hotarul dintre sare și vânt
ți-am băut lacrimile
cu sângele tău mi-am legat inima

16

ai fost pe la ei?
n-are nimic
paguba asta să fie
răpciuga se-nalță pe ploi
ca o cerneală pe un cer de hârtie
ce mai aștepți?
ce ascunzi în ureche?
sângele apă nu se face
dar curge ca mierea pe buza unui cuvânt

17

sunt o icoană pictată pe sângele meu
în culori palide
nu mai am rinichi
transpiră pe spinarea mea visele
fă o rugăciune și arată-mi drumul
pe care merg
să plătesc glonțul orb al uitării

18

bună dimineața, m-am trezit împărat
peste o grădină de zarzavat
dă-mi aer, sunt bolnav de bine
întunericu-i mut
economisește timpul, ne-ntoarcem acasă
și nu știm limba sufletului
pretutindeni suntem căutați
pretutindeni presimțim dragostea
care ne-a dat dispăruți

19

mai puneți-mi sânge
am hemoglobina mică
ca un pui căzut din cuib
trupul meu e o pânză străpunsă de ac
până la cer strig
și cerul coboară la tine
cu sărutul meu
noapte bună

20

trăiesc acest coșmar
fără părere de rău
în colivie stropul de soare apune
îmbrățișează colțul de masă
pe care o cină de taină
și-a dat spicul
o mierlă crapă zidul de liniște

21

Dumnezeu crede dragostei mele
pentru ce vestea asta tristă
ce lasă gândurile să cadă-n țărână?
liniștește-te
noaptea e singuratică fără ochii noștri
ne-așteaptă culorile visului
nu mai e loc de întoarcere pe această insulă
a cărei privire se-ascute până-n adânc

22

dement e norul acela
schimbă-i gândul
scuipă sâmburele de lumină
în ochii mei
să te văd cu mine în tine
în calma înserare
între caii sălbatici ce-și potolesc setea

23

suntem un superorganism, iubito
mușuroiul de vise ne-așteaptă
pe ușă am bulină roșie
și termometrul arată 37
mi-am învins frica
nu mă plâng nici mort
viața în spate o port
iubesc și știu că e scurtă
se-aude vântul cum bate
pustie e casa părintească
am uitat timpul pe masă
poezia e ca o cafea
te trezește și nu trebuie luată seara
scriu la întuneric

24

e ora cinci
se luminează de ziuă
nu mai am somn
ciripitul păsărilor îmi trezește amintiri
privesc totuși spre viitor
cu încredințarea că tot ceea ce este bun și frumos
va fi salvat
îmi este sufletul atins de dragoste
și pentru bolnavii acestui spital mă rog
s-o cunoască și să fie liberi
de tristețe, de durere și de frică
pentru că Hristos este în mijlocul nostru
și tot răul e neputincios
câtă vreme iubirea domnește

25

iaartă-mă
în aceste convulsii am regăsit frumusețea
orfană, nevrută
ea ne apropie-ncet și ne ridică la cer
lăsându-ne-apoi într-un loc neștiut al uimirii
totul e-n grija de sus
în miezu-ncercării
e chipul ei zugrăvit

26

e joi
am dormit bine
să luăm temperatura
tușesc
nu-ți fie frică
curajul crește imunitatea
am intrat la apă

27

limitele vieții mele sunt tot mai restrânse
asta mă obligă să mă adun
să mă concentrez pe ceea ce este esențial
trec prin acest *big crunch* cu seninătate
pentru că știu că trupul meu este un altar
și suferința se cere liturghisită
prin curaj, răbdare și pace
dar mai ales prin dragoste
pentru că dragostea alungă frica

28

cântecul acesta de dragoste e pentru tine
acasă înseamnă să fim împreună oriunde
departe de tine – e umbra unui exil
când tu mi-ești alături Dumnezeu se pogoară
și-un nor de lumină e văzul, auzul e dor
atingerea-i semnul că m-ai primit înlăuntru
iar frumusețea, o revărsare de rai

29

hai să plângem
hai să râdem
viața e frumoasă
și în orice clipă
să ne-aducem darul
la sfânta ei masă
hai să ne lăsăm purtați
de raza de har
ca o frunză-n apa lină
ca un vânt hoinar

30

de aici ascult zgomotele străzii
un sunet de sirenă taie văzduhul
poate cineva vine în acest loc
în care Hristos e atât de ușor simțit
bătrânii din salon vorbesc despre agoniseala de-o viață
curând o vor lăsa
toți mănâncă în liniște
numai unul nu se poate mișca
mă plictisesc, zice altul
un om intră în cameră cu un braț de cărți
nu se mai citește, dom'le

31

mi-e dor de palmierul meu tăcut
cu frunza lată, verde crud
care m-așteaptă să-i dau apă
și să-l ating ușor, în joacă
că mă întorc, de bucurie
el dă la frunze cât o vie
și într-o zi, în vasul lui
au răsărit subit doi pui

32

măine este ieșirea
vom pleca din acest loc al nădejzii
vom pune un nou început
vom urmări armonia
și întunericul va cădea ca o piele-nvechită
dragostea mea
care cu mine ai pățimit
bucură-te

33

patru ore nemișcat
e un exercițiu de stabilitate
am gonit toată viața și acum gust
bucuria de a sta
văd cum *a face* pălește în fața strălucirii lui *a fi*
răul pe care îl sufăr e ceva secundar
tragic numai atunci când nu ai un orizont

34

ceasul de pe peretele din față
arată ora trei după-amiază
sigur, nu e nici unșpe
dar el cu neabătută consecvență înaintează
mă gândesc că și eu adesea
mergând pe cale
păstrez distanța față de mine însumi
omul e o ființă care nu știe ce face, îmi spun
și privesc cerul ca o mare calmă

35

e răcoare aici
vin în treizeci de minute
să-mi aduci ceva de-mbrăcat
am auzit ce-ai spus
hai pa
nu vă mișcați
știu că doare
încerc să vi-l fixeze
am mai scăzut de alaltăieri două kile
să-mi aduci ceva de mâncare
hai să vedem dacă-i adevărat sau nu
de Sfânta Treime mi-ai zis că ești fericită

36

trage un foc în aer
e un om la ușă
deschide-i inima
și ia de acolo un bulgăr de ceară
m-am ținut de o pasăre
și am plivit cerul
acum totul se înalță în jur
îmbracă-mi inima cu un cuvânt
să pot trece prin zidul de carne
însetat sunt de venirea ta
ca de urma icoanei pe cer

37

rinichiul meu stâng
m-a ținut 48 de ani
ar merita o medalie
ca un veteran de război
și acum muncește săracul
dar nu mai poate filtra
ce simți când palpezi?
că mai e apă pe-acea
iar nu lipesc plasturii ăștia
îți mai pun unul peste

38

ajutorul vine curând sub norii negri
repede se trec cuvintele
în noi crește liniștea
dragă Doamne, nimic nu mai e la fel
dă-ne puterea să-nvingem frica
tăcerile sunt precum pustiitele pete
nimic nu-i asigurat
rămâi cu mine, îmbrățișează cuvântul
ce piere singur în aer
totul respiră libertatea de a fi înaintea morții
ca și cum ar fi spațiu pentru toți în fiecare
aici e viața, dăruiește-i viitorul
ți-adormi
bun-venit în lumea mea

39

lumea mică umblă pe vârfuri
sunt arca neamului meu ce se stinge
mărturisesc despre trup
despre celulă și dramele ei de care nu știm
despre sânge
ce-i omul?
o adiere ce mângâie lutul
plecând spre soare-răsare
o alcătuire de lut ce se roagă
odihnindu-se-apoi

40

pe sângele meu navighează
cu pânzele sus morții mei
rostindu-și poveștile
ca eu să le duc mai departe
în mine îi port
și leg rănilor
mă rog ca ei să cunoască
viața în moarte

41

omul e o ființă adaptabilă
e suficient să treacă trei zile
totul e ca și cum ar fi
dintotdeauna așa
și mereu e loc de mai bine
sunt ținut în viață artificial
când stau cu tuburile alea
înfipte în cateter
zici că-s un cyborg îndrăgostit

42

îmi vor pune la piept alt cateter
îl voi simți cum intră în mine
cu o durere surdă
îmi vor acoperi fața
cuvântul coboară în inimă
mă voi ruga și dragostea mă va întări
Dumnezeu îmi va spune: ce strigi?
am pornit pe calea lungă a crucii

43

sunt avid de viață
am ocazia să practic asceza
la care îndelung am râvnit
curând fac patrușnouă de ani
și mi-am aflat dragostea
ea mă ține
mă aduce aproape de cer
și înainte merge
ca o făclie-n pustiu

dorm cu capul numai pe-o parte
am transpirat
dă-mi ceva să mă schimb
se luminează de ziuă
nu mai știu ce am visat
nu vreau să mai vorbesc despre mine
ci despre suricatele din pustiul kalahari

45

nu fi îngrijorată de cuvântul *imposibil*
antimateria cade în sus
și noi la fel, dragostea mea,
aceste necazuri
sunt doar o substanță de contrast
pentru ceea ce va apărea
undeva, cândva
în explozia timpului

46

pe saturn ploua cu diamante
pe planeta wasp cu rubine
la mine ploua cu aceste binecuvântări
ce-au luat chip de neazuri
Dumnezeu este antrenorul meu
în acest sport care este suferința
îmi spune să nu intru în panică dacă încasez
să-mi păstrez vederea de ansamblu
să cred până la capăt
că dragostea învinge

47

poemul meu e viața mea
trebuie să-i găsesc un final
să-l mai pieptăn
ay, metafora e dragostea mea
ca un fulger ce luminează în noapte
chipul tău desfășoară firul încurcat al poveștii
ține-mă de mână

48

am pornit o viață nouă
care mă va apropia
de cei bolnavi, neputincioși și lipsiți
mă voi ruga ca Duhul Sfânt să adie
ca oarecând în preajma lui Hristos
să simtă iubirea
ce dă sens suferinței și bucuriei
întristării și nădejzii
să înainteze pe raza de har
ce le e dată

49

poezia e o samarineancă
ce scoate apă din fântână
ca să i-o dea lui Dumnezeu
e un samarinean milostiv
ce unge și leagă rănilor noastre
am fost azi la spital
să cer părerea unui mare profesor
mi-a zis onest că nu mai am șanse
să scap de dializă
dragostea mea îmi spune
că are nevoie de mine
asta mă întărește
mă face să privesc tot acest rău
ca și cum n-ar fi
să trec peste el cu detașare
să prețuiesc viața
care își are puterea în suflet
sufletul care își are puterea
în Dumnezeu

50

cu Dumnezeu înainte
frumoasă e viața, draga de ea
când mi-este alături dragostea mea
a ieșit zmeura
nu lua din aia storcită
odihnește-te înainte să mergem la medic
să-ți pună cateterul cel nou
mi-e frică să nu mă apuce tusea
în toiul operației
mai ia un tusocalm
te iubesc
și eu, foarte mult
nu vreau să scazi sub optzeci de kile
ce om frumos e doctorul
e și muzician

51

ieri m-am spovedit
azi dimineață m-am împărtășit
sunt gata să stau pe masa de operație
pentru că simt bucuria
de a-L avea pe Hristos în mine
cum viața nu mai e hotărnicită de moarte
ci e nehotărnicită de Viață
în mine pătimește Cel fără patimă
nu mai sunt singur cu durerea
mă voi ruga
pentru toți oamenii care suferă

bunul Dumnezeu mă ajută în încercări
trebuie să fiu curajos
să primesc totul ca venind de la El
cu scop mântuitor,
mi-a spus părintele Serafim
așa voi gândi
așa voi simți
pățimirea are o strălucire de taină
un rod nevăzut
în slăbiciune se desăvârșește puterea
și dragostea își vedește tăria

53

când trece efectul anesteziei
luați un algocalmin
și pe un prosop
puneți deasupra locului operat
cuburi de gheață
stați puțin să vă curăți de sânge
puteți să vă ridicați
dar stați puțin la marginea patului
aici m-am gândit la tine, dragostea mea
la bucuria ta că sunt bine
la grija cu care mă învălui
ce fac viața infinit prețioasă
cum ne-a lăsat-o Creatorul

54

îmi place viața din ce în ce mai mult
sper să ajung s-o iubesc atât de tare
încât să simt adierea vieții veșnice
și când voi fi pe pragul
de a trece din această lume
bucuria să copleșească întristarea
întristarea să fie o coajă
a unei fericiri mai înalte
miez dulce de care fie să mă împărtășesc
împreună cu dragostea mea

de acum, de când s-a declanșat numărătoarea inversă
voi trăi fiecare zi ca și cum ar fi ultima
ca și cum toată viața s-ar comprima în ea
am tensiunea doșpe cu șapte, pulsul optzecișipatru
sunt ucenic în arta răbdării
gata să rezist la orice încercare cu ajutorul de sus
pentru dragostea mea, ca să n-o fac să sufere
să-i veghez somnul agitat, lumina ochilor

56

viață cusută cu fir de ață
spunea papu
peste două săptămâni
trebuie să-mi scoată firele
am luat șampon uscat
duminică e ziua mea de naștere
în care voi celebra prietenia
boala m-a făcut s-o prețuiesc mai mult
ca pe o legătură ce nu e hotărnicită
de timp și spațiu
am simțit rugăciunile lor
ce luau cu mâna teama
și am dat slavă lui Dumnezeu

57

vagabondez printre dureri și neazuri
dragostea mă face nu le bag în seamă
să fiu liber, să mă micșorez
ca Dumnezeu să crească în mine
acum văd mult mai bine suferința
ce domnește în lume
pentru toți acești oameni
care au nevoie de ajutor mă rog
să afle lumina care ne înalță
peste toată scârba și neputința
ce face să cadă toate legăturile noastre
și ușile temniței le deschide
să respirăm în voie sub întinsul cerului

veghez noaptea
e adâncă
fluturii o fac să pară
mai profundă
stele fără număr
sclipesc împăcat
dincolo de ele ceru-i
mai întunecat
liniștea e fără seamăn
pe chipul ascuns
oglundind în sine taina
cea de nepătruns

59

medicii care nu mai trăiesc pentru sine
mă fac să mă rușinez de egoismul meu
n-am văzut cu adevărat suferința din lume
nu m-am străduit din răputeri s-o alin
la această oră târzie înțeleg nevoia de ajutor
a celor suferinzi și mă rog lui Dumnezeu
să mângâie pe cei bolnavi cu harul Său
să potolească furtuna din suflet
ca liniștiți să treacă prin neazuri
ca și cum n-ar fi

60

prin acest foc purificator
voi trece cu încredere
patimile lipite de mine vor arde mocnit
dragostea se va aprinde mai tare
căldura ei mă va ridica deasupra lumii
să văd panorama întreagă
miliardele de fapte ce iubesc viața
Dumnezeu va găsi loc de odihnă
în acest trup slăbit, venit din nimic

61

dragostea e pansament pe inimă
pune-mi-l să nu mai sângerez
să mă vindec de toată tristețea
la vederea chipului tău
voi trece prin toate cu bucuria
că grija ta mă va învălui
mă va scoate din orice disperare
și mă va așeza în fața Domnului
Care apare oriunde este iubire

dragostea dă un simț al orientării nemaivăzut
în lumea aceasta în care domnește confuzia
ea face voința de dominație deșartă
pofta o îndreaptă spre Dumnezeu
creează timp pentru ca mânia să nu-și facă loc
și drumurile încurcate ale vieții le descurcă
noi trăim acest vis, această chemare
ca pe o continuă minune săvârșită cu noi
cum Dumnezeu și-ar pleca obrazul
la pieptul nostru, din adâncul icoanei

63

descuie această ușă
trece-i pragul
înăuntru ești tu
căzut pe gânduri
așază-te alături
îmbărbătează-te
spune ce ai pe suflet
chipul se schimbă
ca noaptea spre zi

64

am avut frisoane
e normal după dializă
vă fac un algocalmin
numai la asta cedează
stați la marginea patului
un pic, până vă reveniți
mulțumesc, totul e bine
a venit dragostea mea
mă simt ca nou
n-am nevoie de cărucior
afară plouă
știu că n-am voie să mă ud
o să aștept până se termină

viața te ia pe nepregătite
pentru asta te rogi
să te surprindă cu felul ei de a fi
să te scoată de pe drumurile-nfundate
pe care te-ai rătăcit fără scăpare
pe urmele speranței

dă și ți se va cere
s-o urmezi până-n pânzele albe
umflate de o suflare iute

nimic din ce iubești
nu e rupt de credința ta

adevărata problemă
e că te-ai obișnuit
cu un anume mod de viață
schimbă placa
poveștile frumoase
încep mereu așa

65

dragostea o plătești în natură
n-o poți schimba pe nimic altceva
ca și cum toate celelalte lucruri de preț
ar fi doar o podoabă pe care o scoți
și o pui în sertar, odihnindu-te-apoi
ea e la purtător cum sunt ochii, sau chipul
cum suntem noi în gândul lui Dumnezeu

întâmplarea e un joc, învață să pierzi
e o artă ce zugrăvește pe Dumnezeu
coborât la iad să te tragă de mână
să-ți arate că te iubește la nebunie
lasă-te în voia Lui, e viu și dă viață
noaptea o prefăce în zi, ziua în noapte
mângâierea Lui te recreează tainic
copleșește pătimirile, deznădejdea

capra crapă piatra-n patru
așteptăm ziua plecării
ca pe un dar ascuns sub cămașă
pământul se-nvârte cu dragostea noastră
risipind-o în ființe
trezindu-le ca o șoptă-n ureche
suntem noi, care vă iubim
pentru că ne iubim

67

am o hernie rămasă de la o operație mai veche
doctorul mi-a spus că trebuie să pună o plasă
să-mi reconstruiască peretele abdominal
o s-o fac și pe asta
dragostea noastră e o scoică
în care se află perla iubirii lui Dumnezeu
de aceea putem înainta la nesfârșit în ea
ne putem îndrăgosti în fiecare zi
nebunește

dragostea creează o perlă
în jurul fiecărei patimi care o supără
în jurul fiecărei suferințe
cum face scoica în jurul firului de nisip
ce intră în ea și o deranjează
așa patima, suferința, firul de nisip
chiar dacă nu le poți zvârli afară
rămân îmbrăcate în ceva mai frumos
și nu mai pot să atingă
miezul cald al ființei

69

toate sunt bune
curând vom boteza
sub cerurile deschise
vom celebra iubirea lui Dumnezeu
vom dăntui și vom cânta
vom uita de boli
și vom lăuda pronia cerească
care ne ține duhul viu
în miezul încercării

70

mâine e ziua
în care voi fi cu prietenii mei
ne vom aminti multe
și vom privi spre viitor cu încredere
voi face patruzecișinouă de ani
și dragostea va fi cu mine
mă va întreba dacă mi-e bine
cum să nu-mi fie dacă sunt cu tine?
toate necazurile vor păli
toate suferințele vor face mai intensă
culoarea fericirii
cu care privirea va restaura lumea

71

în ultimele sale zile
păpu era numai piele și os
îi se făcea morfină pentru alinarea durerii
a visat raiul
o câmpie verde, însorită
care în nesfârșitul ei adăpostea
flori de o negrăită felurime și mireasmă
și tot felul de ființe ce trăiau bucurii cerești
a putut privi ca prin gaura cheii
taina vieții viitoare
ce să mă mai plâng eu
de măruntele mele dureri?
nevoia de Dumnezeu e prea mare
ca să mă împiedic de aceste mici obstacole
puse în calea fericirii

păcat e ceea ce ne desparte de dragoste
dacă am ști cât de minunată e
dacă am fi răpiți de acea frumusețe
venită din sânurile dumnezeirii
am trece prin ispită ca prin aer, ușor,
luând din ea doar înțelegerea răului
și o mare compătimire pentru cei căzuți
ce trezește o neîncetată rugăciune
o neadormită purtare de grijă
pentru lumea aceasta suferindă

73

azi este zece iunie
fac patruzecișinouă de ani
mulțumesc lui Dumnezeu și prietenilor mei
dragostea lor mă ține în viață
de acum voi trăi
cât va rezista trupul meu
vene, plămâni, inima
în acest altar voi sluji iubirii
durerile mele vor fi ca o frângere a pâinii
spre slava Celui de sus
care este cu mine și în mine
El trebuie să crească
eu să mă micșorez

74

îți mulțumesc că-mi porți crucea
dragostea mea
că iei asupra ta neputințele mele
că te ostenești să salvezi
neprețuitul dar al lui Dumnezeu
acest trup smerit de boală
chipul tău aplecat deasupra mea cu grijă
mi s-a imprimat în inimă ca o icoană
îl port în mine peste tot
el alină durerile mele
hrănește nădejdea mea
îmi dă bucurie
m-ai iubit înainte să știu că ești

75

la început mi-a fost frică
nu știam cine ești, ce zace în tine
ce comoară de dragoste
mai de preț decât lumea întreagă
apoi s-a liniștit sufletul meu
s-a aprins de o văpaie plăcută
acum e plin și dă pe-afară
făcând să răsară în trup
o melodie răvășitoare
te iubesc

76

aceste poeme sunt un testament pentru tine
îți las dragostea mea
să fie cu tine pururi
oriunde te vor purta pașii sub cer
unde va cânta ciocârlia
vor foșni brazii cei înalți
îți va mângâia fruntea o adiere plăcută
crinii-și vor da mireasma
vor sălta iezii
verdele va țâșni din pământ
ca un izvor de viață
pe străzile însuflețite sau pustii
vei ști că în tine mai bate o inimă

cu tine totul e ușor
cum aș călca pe un nor
sau zidul nu mi-ar opune
de-aș trece prin el o rezistență anume
de-aș clipi
s-ar face din noapte zi
de-aș sări
orizontul s-ar mări
de mi-aș aminti
aș tot povesti
de-aș scruta viitorul
aș vedea în cer soborul

răbdarea măsoară totul
cu măsura proniei lui Dumnezeu
este un timp al nașterii
și un timp al creșterii
un timp al maturității
și un timp al culegerii toadelor
un timp al micșorării de sine
și un timp al trecerii în hotarul veșniciei
pentru orice lucru este un timp
în care se împlinește
numai iubirea nu are unul al ei
pentru că-și are sursa dincolo de timp
în chipul dumnezeiesc

79

când mi-e somn rău
nu mai știu ce vorbesc
merg la baie
apoi mă duc să mă culc
ieri ne-au adus al doilea fel
după trei ore
plecaseră aproape toți invitații
când ospătarul apare
cu n-șpe farfurii
rămașii erau doar patru
problemă de comunicare
ne înțelegem mult mai bine
cu finul nostru chinez
azi dimineață mi-au pus mască
să nu tușesc pe cateter
moșul Nicolae nu ne-a uitat
m-a luat la el, la așezământ

orice boală e o găurică în zid
prin ea poți să privești dincolo
minunându-te de fericirea dată
e un păun cu ochi străvezii
ce-și desfășoară coada în zori
atenția se extinde spre infinit
cu forța unui fluviu liniștit
ea curge spre orizontul deschis
și face din suferință o liră
pentru suspinul înăbușit al lumii

81

în viață se poate întâmpla orice
să fii deschis înseamnă să crezi
în chipul dat de Dumnezeu
care primește toate din mâna Lui
multe încercări mi-au domolit patimile
m-au învățat să respect limitele
un canon al iubirii
le preface în ferestre spre infinit

boala e o școală a vieții
care scoate încet pe Dumnezeu înaintea sufletului
spiritul înaintea corpului
dragostea o pune înaintea patimilor și virtuților
ca să dea chip
acestui om care suntem
e urgent să-mi fac fistula
voi avea două umflături mici pe mână
îmi fac curaj
în rest, voi învăța de la bonsai
să micșorez nevoia de apă

de ce nu mai funcționează deloc
rinichiul care era mai bun?
așa se întâmplă la dializă
speranțele mele de recuperare
s-au redus la zero
aș vrea un cearșaf
e cam rece de la aerul condiționat
parcă am tușit mai puțin azi
un bătrânel geme în camera vecină
la tv e o emisiune despre progresele
în cunoașterea bolii alzheimer
ea începe cu mult înainte
să se declanșeze simptomele
distruge familii întregi
unii zic că e la mijloc o vrajă
sau un blestem
științific e o mutație în lanțul genetic
fiecare om are crucea sa
și dragostea are o cruce
care e vie și crește

nu mai pot călători în natura sălbatică
mă uit la nat geo wild
la animalele mici și mari
la felul lor de a privi, aproape uman
la suferința înveșmântată în tăcere
adaptarea în orice condiții
fără a se revolta, fără a cârți
fără a deznădăjdui de viață
și mă gândesc la istorisirile
despre ascultarea lor de sfinți
sora mea spunea că în creație natura
e copilul orfan de dragostea omului
care în paradis îi dădea numele

dincolo de moarte e un tărâm
populat cu prieteni
ei mă urmăresc și spun:
nu te teme
aici nu-i întristare, nici suspin
te vom veghea
te vom umbri cu crucile
cu pomii vieții din care mâncăm
și ne aducem aminte
de toate cele întâmplare
acum și pururea

rinichii dau forța trupului, s-a spus
mă voi desăvârși în slăbiciune
voi lua dializa ca pe un canon
dat cu iubire de Sus
sufletului care iese din sine
din obișnuințe și preconcepții
prin dăruire
să primească pe Dumnezeu
și să revină curățit din această unire
la viața de zi cu zi
frumusețea micilor gesturi și detalii
va copleși marile încercări
așa cum o rază divină
risipește întunericul

dragostea îmi dă
sirop de tuse și păstură
sunt pierdut în spațiu
am foarte mare dorință
de a mă schimba
azi te uitai la mine
ca la un copil
ți-e milă
când vezi prin ce urmează să trec
doctorul mi-a cercetat venele
să găsească locul potrivit pentru fistulă
m-a întrebat dacă știi ce înseamnă
aseară a plouat cu găleata
am adormit ușor

veniți la șapte și jumătate
cu trimitere de la medicul de familie
pentru chirurgie vasculară
o să vă punem fistula
să vă radeți pe brațul stâng
vă vom interna
pășesc pe un drum fără întoarcere
nu-i bai
iubirea mea cu care aș merge
până la marginile pământului
și dincolo de ele
e cu mine
Trupul lui Hristos
s-a alipit de sufletul și corpul meu
crucea crește în mine
ca o sămânță de muștar

toată lumea mă plânge
că mă plictisesc la dializă
abia am timp
să-mi fac canonul întreg
să scriu o poezioară-două
nici nu simt când trece timpul
mă gândesc la viața mea
și la a semenilor greu încercați
nimeni nu e scutit de suferință
dar când simți
duhul lui Dumnezeu în nări
merită să te bucuri
nu te teme

supraviețuitorii vor să-și ajute semenii
sunt unul dintre ei
acum șase ani m-am operat de cancer la colon
am trecut razant pe lângă moarte
la fel și acum, când aveam hemoglobina trei
abia mai puteam respira
după câțiva pași îmi obosea inima
dragostea m-a salvat
ca un înger trimis de Dumnezeu
să alunge moartea
aplecată deasupra mea să mă înghită
de aceea păzesc zilnic
o candelă aprinsă în inimă
spre aducere-aminte și mulțumire
că am fost pierdut și iarăși aflat
când ajungi atât de aproape de sfârșit
totul în viață pare mai dens
mai viu
mai frumos

91

azi medicul care mi-a făcut fistula
a vorbit cu mine despre toate
operația a fost o baie de umanitate
încât am putut să zâmbesc, chiar să râd
în timp ce simțeam mâna lui sigură
abia aștept să văd expoziția sa
de fotografii pe cord deschis
am simțit plăcerea de a comunica
de a înțelege, împărtăși și a face conexiuni
între lucruri disparate, aparent fără legătură
cât de important este
ca pe lângă o excelență individuală în profesie
să faci școală
să te bucuri de creșterea ucenicilor
am discutat și de topologie
și însemnătatea ei pentru chirurgie
de frumusețea arhitecturii în italia
cercetările în zona rinichiului artificial
câte și mai câte
în timp ce pe hol
dragostea mea se gândea la mine
ca o icoană ce plânge

sunt croitor și îmi cârpesc trupul
odată cu sufletul
fiecare împunsătură
e un bun prilej de a mă trezi
de a scoate la înaintare conștiința
născută din dragoste
azi am simțit rugăciunile prietenilor
ca pe o liniște ce săpa în durere
tuneluri

fratele meu strigă după mine
vocea lui e o durere surdă
pe care adesea n-o înțeleg
și încerc s-o fac să dispară
el tace o vreme, apoi iarăși țipă
chemându-mă să-l ajut
să-l scot din groaza întoarcerii
în pulbere și țărână
azi am auzit clar glasul lui
și i-am răspuns cu o rugăciune
l-am învăluit în ea
ca într-o haină de nuntă
i-am spus că nu ne vom despărți
decât pentru scurtă vreme
voi fi cu el pururea
și Dumnezeu îl va striga
când lumea îl va uita

suferința e un curcubeu dublu
în picătura de lacrimă
lumina se refractă de două ori
am depășit o barieră
orizontul e o pasăre
cu aripe întinse, gata de zbor
învăț să ascult voia lui Dumnezeu
e un freamăt
la care mă gândesc
ori de câte ori îmi palpez fistula

95

am scos firele
dragostea mea doarme
mama are telefonul descărcat
privesc spre viitor cu încredere
o nesfârșită mulțime de celule
celebrează viața
toate așteaptă și suspină după chipul
pe care doar Dumnezeu îl știe
și-l arată
pe oglinda calmă a inimii

ia niște propolis, nu foarte mult
că se topește greu
azi am venit de la spital cu taxiul
am ajuns înainte să-nceapă ploaia
poimâine fac analize
am mai slăbit un kil
dragostea mea pregătește prânzul
mi-e foame
Dumnezeu stă cu noi la masă
semnul cuielor îmi înflorește pe mână

adam înseamnă pământ
eva, viață
cu adevărat dragostea mă face să germinez
lucrurile rele apar așa cum sunt ele
sărace de ființă
icoanele se-arată
vino și vezi
Dumnezeu ne face strălucitoare inelele
trecem prin viață ca printr-un război
ce nu ne atinge
dacă mâna nu doare prea tare
nu-i musai să ucizi durerea
ea dă contur voii
te așază în tine
ca o păpușă în alta
fericiți cei ce n-au văzut
moartea înaintea lor
și n-au privit înapoi

ce bune sunt rodiile astea
fructul dragostei
mâna s-a mai dezumflat
dă-mi-o pe-a ta s-o strâng puțin
am scos pansamentul de la gât
nu ți-e somn?
nu
zilele astea am prins mare drag
să mulțumesc celor ce s-au gândit la mine
e o liturghie în mic
dragostea face pui
sub geam pomii își leagă vârfurile
pentru cărți vara e un sezon mort
mi-a spus un librar

nu dau voie gândurilor
să-mi ocupe mintea
o vreau aerisită
să se poată mișca în voie
să se poată extinde spre infinit
să fie un covor zburător
pentru dragostea care mă colindă
pentru duhul care vine de niciunde
și pleacă spre nicăieri

100

e frumos, e limpede
acest gând răzleț
de care stă prinsă o lume
gri, mută
frântă de oboseală
cu mine în poală
stai aproape și spune
dragostea mea, numele
ce ne-a unit într-un trup
ca să-l tot ascult
fără să mă satur
fără să-ți mai risipesc chipul
în nisipuri mișcătoare

101

nu mai e timp
a fost vândut pe nimica
trecem pe lângă viață
ca un mărfar obosit
vederea e un ciur găurit
nu ținem minte nimic
când suntem puși să povestim
amuțim
dragostea ne pândește
ne-ntoarcem fața
ne spălăm ochii
pășim în lumea nouă
fără să privim în urmă

sunt o sugativă
pentru poveștile altora
viața se umple de foșnete
ca un ținut populat
în care dragostea aduce ploaia
am ajuns la țărmul speranței
privesc valurile ce se sparg
și pasărea fericirii zburând peste ele
nu știu cine sunt
semăn nevăzutul în toate
Dumnezeu e mai aproape
ca aerul pe care-l respir
lumea e un second hand
în care stă agățat viitorul
nepurtat

103

m-am trezit năuc
cerul intra pe fereastră
cu soarele-n palme
mi-a spus că nu doarme
că stă lângă mine
o viață și-o moarte
că-mi spală visele uitate
în șapte ape, că sângele meu
e plecat hai-hui
în dimineața asta fără soare
din țara nimănu

104

te iubesc de nu mă văd
sunt omul invizibil
merg cu salvarea prin orașul mare
și mă rog pentru fiecare
văd pe geam cum apare lumea
mereu veche, mereu nouă
stropită cu rouă

105

această cascadă moleculară
poate fi tămăduită prin muzică
vezi câte stele apar
când ne ținem de suflet?
pe urmele noastre animalele pământului
suspină cu ochii spre cer
învață-mă să te găsesc
îți topesc frământarea
te deschid pe dinlăuntru
ca pe o lăută sunetul tandru
ce înmoaie inima-n rugă
Dumnezeu ne-a scris
citește-mă

106

am rămas surprinși
de ce putem face când iubim
viața asta e scindată
o luăm ușor
o punem în leagăn
intrăm în camera comorii
plătim prețul viselor
cu speranța adunată în ani
în care suferința ne-a lovit
din toate părțile
noaptele albe au trecut pe deasupra
împinse de suflarea lui Dumnezeu
nimicul se ține după noi
are amprenta dragostei
ce ne-a făcut siamezi

107

am dat greș
am ținut pumnii strânși și ne-am rugat
față în față, într-un tărâm fermecat
în care singura forță gravitațională
e dragostea asta ferfenițită
trecută prin toate războaiele lumii
am făcut echipă la timp
suntem generația de sacrificiu
a unei animații ce suprapune umbra și visul
mersi că ești
timpul a trecut ca un fulger prin noi
lăsând o arsură
o gaură neagră în care scotocim
după obiecte pierdute
și ne iubim departe de orice privire
cu Dumnezeu în brațe

108

toate lucrurile astea neregulate
pot crea ceva unic
când sunt combinate cu pasiune
sunt un text indescifrabil
dus de ape, purtat de vânt
salvat de o frumusețe străină
ce-acoperă umerii nopților reci
fiecare casă are nevoie de un câine
lângă malul surpat
liniștea e o operație noninvazivă
care leagă timpul de spațiu
nu doare
o luăm de la început

descarcă-mi de tristețe
de furie, gândul
lumea s-a plictisit de mine
sângele e o busolă
ce-arată spre un chip răvășit
de ce te acoperi?
de ce te îndepărtezi?
nu vreau să mă vezi așa
ar însemna mult să-ți arăt acest vis
speranța asta palidă
ce mă-nțeapă ca o privire întredeschisă
mi-e dor de oameni
de libertatea lor incertă
ce mă face dependent de iubire

110

viața are un as în mânecă
n-o poți păcăli
pe autostrada sângelui
sunt o mașină de curse
tac și fac
culorile sunt puternice
în vis te gândeai la ceva
instantaneu apărea
chiar din trecut să fi fost
sufletul are acces la toate
în camera sa infinită
cu nenumărate ușițe
ce frumos strălucește lumea
când știi unde vei merge

111

caut un cadou stelar pentru tine
șemineul cu gura rotundă
îmi șoptește
să-mi ascult inima, să te chem
în lumina asta filtrată
când afară e zăpadă
dar nu sunt nori pe cer
glasul tău sapă ascunzători
dă drumul la geam
să treacă prin noi ziua
ca o stea căzătoare
ce face să răsară dorința

112

dragostea nu-i pierdere de vreme
e calea cea mai scurtă spre suflet
timpul se varsă în inimă
muncim din greu
repetăm foarte mult
facem ce știm
o treabă bună
vreau să văd
ziua asta minunată
cum duce cu ea gândurile
salut
am emoții
mi-am împlinit visul
pasiunea mă motivează
până în vârful urechilor

113

această pasăre călătoare
e mică și ușoară
călătorește mult
schimbă unghiul
focalizează poza asta
cere ajutor
ai grijă de tine
nu știi cum va fi
nu e un subiect banal
vreau să știu ce gândești
și mai mult decât atât
pierdut am fost
și m-ai aflat

114

folosește mintea
coboară treptele
spre cerul mic
în care-mi țin chipul
pe unde umbli?
ușor, ușor
aluatul a crescut
nu pot să-l frământ singur
am nevoie de dragostea mea
să frământe cu mâinile ei
inima asta zdrobită

115

Doamne Iisuse
schimbă la față dragostea mea
ce înoată-n lumină și nu dă de țarm
cu fața la pământ cad
sunt coliba Ta
rămâi
viața se strânge de pretutindeni
tot ce se vede aici e un singur copac
rădăcinile lui sunt podul pe care pășim
mă-nțeapă albinele
clipa se zbate pe limbă
lumea ne lasă singuri cu cerul
ce pot să fac să alin suferința difuză
a miilor de ani ce bat la ușă?
Doamne Iisuse
spune-mi ceva
în ziua toridă în care iau foc pădurile
florile-și sting durerea pe umărul Tău
felinele mari mișună
mama surdă m-așteaptă să-i sărut mâinile
nu mai pot vorbi cu ea, suflete
arată-te

dă-i sunetul ce vine din tine să mă fac auzit
să sparg zidul ce ne desparte
fă, Doamne, iubirea
casă în care ținem lumina aprinsă
să-Ți cântăm despre moarte
să ne cânți despre Viață

116

tremur ca o frunză
îmi resuscitez viața
paloarea ei mă surprinde
vreau să fac ceva cu ea
sau mai bine s-o las
lângă mine, întinsă
cât e de lungă
să-și revină
să-mi amintesc totul
într-o altă lumină
căzută pe fața-i ușor înălțată

117

vreau priveliște
vezi cum cade umbra?
chiar și aceste obiecte mici
pot provoca haos
vsh-ul e mare
arta e doar o simulare
a unei frumuseți copleșitoare
din care gustăm cu înghițituri mici
are gustul unei rugăciuni
ce vine de dincolo de noi
și ne ia cu sine
în trena ei pâlپâie
dorința secretă a lumii
ia-mă cu tine, dragoste
în ochii tăi îmi fac cuib

118

dacă sunt dispus să fac mici schimbări
o să fie bine
fiecare pas e o provocare
de sus văd întregul golf
cineva schiază pe apă
îmi place să simt vântul
ce netezește pietrele
ca să nu-mi uit anii scriu
la o bătaie de aripă viața
mă-ncearcă dacă-s adevărat sau fals
cu dinții ei mici și albi
împarte-o cu mine, dragostea mea
sunt multe drumuri de bătut
răscrucea asta crește din mine
ca mâinile-ntinse spre cer

să fim sinceri
rezist / nu rezist
e mai greu decât pare
mai ușor ca un fulg
cuvântul ăsta vede prin mine
face roata, șpagatul
îmi surâde
necondiționat, ca aerul
peisajul mă fură
mă duce cu el
apasă pe țâmburuș
sună aiurea

cea mai frumoasă rugăciune
e sub cerurile deschise
facă-se voia Ta
atât de simplu
ca o regăsire de sine pe malul apei
ce duce departe neliniștea

ascult zvonul de fericire
și mă rog să fie adevărat
ca apariția ta în miezul tristeții
din care mușcam
ai fost mai iute ca moartea
ce-mi rodea coasta

sunt aici
fragil
visând la suflarea ce mi-a dat chip
toate aceste accidente sunt trecătoare
îmi crește inima
sângele meu se plimbă pe bulevarde-nsorite
de mână cu îngerul alb
am căzut și m-am ridicat
și iată viața era o pădărie
risipită pe jumătate
abia începe, mi-ai spus
sărumâna

120

e fascinant
în exterior / în interior
lumea-i o haină cu două fețe
cu morminte grozave
în care cerul se-ngroapă
până la brâu
te văd cu ochiul liber
de vânzoleala asta
o iau de la zero
prind viteză
de necrezut!

121

cum e viața aici?
ce poți să faci?
e sărbătoare
în colțul ăsta romantic
fantastic!
totul se mișcă
lucrurile au un magnet la sân
celulele roșii-s un popor mic
în mijlocul lor strălucește un foc
dă-mi un semn de viață
e întuneric afară
caut o bursă
pentru atmosfera aparte
în care s-a oprit timpul

122

ia-o mai ușor
bucură-te de clipă
de prezența lui Dumnezeu
Cel vechi de zile
veșnic tânăr
gata să te scoată din orice belea
suflând peste masa ta
trăgându-ți la mal corăbiile
spune și tu
privind peste ape
e criză?
s-au aprins câlții
cu care căpтуșim anotimpul, castelul?
mă ridic în capul oaselor
ca un pământ tras de păr
în balonul cu aer mușcat de timp
totul e special
dorul meu neînvins
ține spațiul în cămașă
ești aici, dragostea mea
sub nasturii ăștia roșii
ce se-nchid, se deschid
ca o umbrelă nesigură
de vremea probabilă

123

stăm la umbra
apocalipsei personale
în zona albastră
lucrăm împreună la viață
avem pentru ce să trăim
fără cătușe de stres
în centrul lumii
uzura asta nu se repară
suntem aici să ajutăm
dezlegăm ghicitori
trebăluim în grădină
ne bem ceaiul
pictând cu sânge și duh
nu îmbătrânesc
câtă vreme iubesc

124

fac parte din lume, din junglă
începe o nouă zi
o luptă fără arme
suntem o familie, nu adversari
timpul se uită hoțeste
mai facem o tură
mai dăm o raită
e vraiște pe-aici / pe dincolo
cântă un graur solo
sunt un pocal
îmi văd dragostea
ca pe un țarm încălecat de un val

125

iaca stau
universul trece prin mine
păș-păș
printr-un culoar
ce duce cu el lumina suspinului
rugăciunea-i o nebunie frumoasă
mă coase de cer
dragostea mă rupe-n două
o parte veche, una nouă
intru în horă
în jurul unei imagini fără sfârșit
chipul meu s-a lipit de ea
de fereastra tăiată în palmă

cred din adâncul inimii
că putem face ceva
munca noastră contează
orhideea asta crește foarte ușor
experiența reală
nu poate fi surprinsă în poze
ieri în parc
am gustat o bucățică de rai
am trecut prin iarba înaltă
ne-am odihnit pe o bancă
timpul s-a salvat
aș fi vrut să-l opresc
a zis că se-ntoarce

127

port puterea vântului
îmi recapăt speranța
vine vremea să mă trezesc
să nu mai fiu egoist
calea mea trece prin tine
poți să vii și să vezi
nu se termină

lumea asta trebuie ajutată
roagă-te
să-și cunoască viața ce vine spre ea
de dincolo de moarte
s-o scoată din șanț
să apropie de foc mâinile tremurânde
să scoată la lumină
omul închis în noi
e teafăr

129

viața e dificilă
dar e-n regulă
aș vrea s-o cunosc
vino aici!
îți mulțumesc, dragostea mea
ești bine?
ăsta e începutul
cu care vom trece peste toate
e un vis devenit realitate
mă simt binecuvântat
Doamne, vreau să văd
să rup șirul acestor nebunii

130

totul vine din spate în față
te poți răsuci
merită toate eforturile
capătul ăsta de viață
de care tragi cu dinții
să-l înfășori în jurul lumii
ține ritmul
nu prea știi ce urmează să fac
dar sunt încântat
învăț repede
curăț interiorul
lumina asta îl umple încet, delicat
nu e rău deloc
așa e la noi

131

de ce plângi?
viața e în grija lui Dumnezeu
El o ia și o duce de mână
unde răsăritul și-apusul se-ating
revărsându-se din paharul plin al lumii
ah, iubirea
ne așază pe cap o flacără mică
și începem să vorbim despre cele întâmplate
în toate limbile pământului
suntem la distanță de un gest
de viitorul posibil
în ochi plutește spațiul cu toate ființele
luate de un potop fericit
roagă-te, sângele meu
frumusețea te duce, te-ntoarce
unde nimeni n-a pătruns
pune-ți o dorință
fără mânie și poftă
vezi, orbule
auzi, surdule
șchiopule, umblă
fie ție după credința ta

132

moartea e o deschizătură
prin care trece îngerul acesta zvelt
ca o fisă
lăsându-ți surprizele din tonomat
ești palid
poemele și-au luat zborul
nu-ți mai aud vocea
mustul curge din teasc
ești viu
e uimitor
te poți uita la tine fără oglindă
ți-e un pic milă
de universul plat
plin de grija față de ziua de mâine

133

forme diferite
doi elefanți cu trompele legate
un câine supărat
sună alarma
viața e pentru toate buzunarele
se fură timp
clipa asta e fumată
cum merge? stă pe loc
aruncându-și privirea înapoi, înainte
déjà vu
doar-doar găsește ceva
ascuns în noi de la Facere
premiul râvnit de toate membrele
ce se mișcă prin aer
făcând semne indescifrabile
sapă, frate
e ziua ta și a lumii
iubește-ți vrămașii
frumusețea vine de unde nu bănuiești
iubirea se risipește ca razele

134

alergăm spre un loc
pe care încă nu-l vedem
mă lași în urmă
iubita mea cu picioare lungi
abia te mai văd
te lepezi de mine așa de ușor
cum ai păși pe-un curent de ape
ce te duce spre zare
țin în mână o floare
mirosul ei tare te-ajunge din urmă
te-ntorci și-mi faci semn
să grăbesc pasul
de zâmbetul tău mă agăț ca de-o rază
ce mă ia cu ea și m-aduce lângă tine
mi-e bine
în noaptea pudrată cu stele
așa ne pierdem de lume
lumea de noi
amândoi răpiți
spre locul neștiut ce apare
când urma dispare

135

creierul meu e o orgă de lumini
plouă cu vise
și n-am umbrelă
sunt ud până la piele
mă adăpostesc sub un gând
ieșit în afară
sub steaua polară
mă hrănesc păsări exotice
trăiesc prin mila Domnului
am o veste de-mpărțit
suntem vii cât iubim
tristețea-și găsește un rost
ca o zi de post
înainte de sărbătoare
ca o depărtare
topită de o dragoste mare

136

sunt pe o insulă fantastică
cu animale ce se uită în ochii mei
ca la oglinda unei ape
cine bea nu mai moare
nu poți înțelege
nu-ți poți imagina
chipul ascuns în privire
ce ne face artiști
ai bucuriei că exiști
dac-am iubi mai mult
ne-ar recunoaște orice străin
ca pe un frate
răsărit din senin pe cale

137

e greu să faci față
nu te amesteca
cu mizeria asta
ce inundă încet lumea
oamenii nu știu ce fac
se trezesc pradă fricii
scrâșnind din dinți
așteaptă tăcuți noaptea
un gest frumos te salvează
porți în piept un altar
deschide-l

138

mă cheamă
mă cheamă
prin aceste necazuri îngerul
mă ridic și alerg
peste mări și țări
totul se liniștește în jur
înaintea unei suflări
ce așază la locul lor toate
pe umeri îmi crește
o floare de piatră
durerea care mă locuiește
nu e a mea
se încălzește la gura focului
adoarme
spune-mi, dragostea mea
pentru cine bat clopotele?

139

m-am rătăcit? vorbește cu mine
cuvintele tale mă umplu de viață
suflarea lor mișcă pământul
fac valuri
mă bucur să fiu din nou aici
aud cum pulsează la pieptul tău universul
povestea asta pneumatică ne duce cu ea
e grozav
mulțumesc, dragoste
să mergem

140

ne lăsăm așteptați de viață
exact ca acest lift care nu mai vine
și când în sfârșit apare
sare etajul
ia-l de unde nu-i
lasă furia pe apa sâmbetei
respiră clipa ce te răpește
la ea ne întoarcem
când câștigăm sau pierdem
ceva important

141

teama de a nu fi descoperiți
e fascinantă
ea a creat labirintul
în care ne pierdem
cu sentimentul că ieșirea e în noi
hai înapoi
trebuie să încerci
cocktailul dulce-amar
gura se bucură și mai vrea
e o zi obișnuită
înecată-n lumină

142

cine știe când ne vom întoarce?
rămas-bun
pământul e rotund
în el e o semantică
cine știe să simtă, simte
tot ce se face cu pasiune
e ușor
nu poți sta în adormire
mișcă piciorul imaginar
vena nu merge drept
are povestea ei spusă pe ocolite
răvașele ei
ingredientele fine ale fericirii
stenoza e o problemă
cu grad sporit de dificultate
lasă-mă să ghicesc
ai văzut cerul
desfăcându-se ca un cort

143

numele tău e minunat
dragoste
nu mă mai satur să-l chem
e sămânța mea de muștar
darul ce nu se sfârșește
porumbelul intrat pe gură
când suflă vântul
aruncând pe creștet o flacăra
ce luminează întunericul
dinlăuntru, dinafară
și face din cădere o scară

144

hai să vedem de sânge
ai grijă să nu te tai
în ciobul ăsta de amintire
ar trebui să fie simplu
catapultează-te
peste gropile proaspăt săpate
bea paharul
în care spumegă viața
trăiește pentru copilul din umbră
ce-și caută tatăl
de ce te poticnești?
e important să observi
cum se culcă la piept clipa

145

tăria mea este dragostea
cu intrări și ieșiri multe
ea mă ține să nu cad în mine
în goana după comoara ascunsă
am nevoie de sănătate
voi fi spontan
în ploaia scurtă de vară
ce liniștește cerul
sfântul te iubește
bucură-te
îți numără pașii
îți mătură calea
fără să știi
lucrează la suferință
ca la o vioară pe care ți-o va da
când vei învăța să cânti fără mâini
doar dragostea știe
și te unge cu mir
Îl simți în ea pe Dumnezeu
și o chemi să te-atingă
să alunge noaptea cu ochi de tăciune

146

sunt un pic nebun după tine
dragoste
viața mea te urmează ca o rază
știi că ți-e greu
cad stelele
cerul ni se ia
Dumnezeu ține ușa spre rai deschisă
stă în prag și ne privește așa frumos
că ne ridicăm de pe jos
și vedem lumea *altfel*
gătită de sărbătoare
bulucită la intrare

stau pe linia vieții
la capăt e o zi noroasă
cu soarele înfundat în coasta cerului
strada asta crește din carne
Dumnezeu se plimbă prin saloane
stă la marginea patului
ne ține de urât
suflă peste noi
și boala schimbă macazul
lucrurile mi-au rămas mari
și lumea-i pictată pe un bob de orez
ieri am mâncat jujube
mi-am pus o dorință
am ascuns-o ca pe un răvaș
pentru dragostea ce mă cotrobăie

uneori vorbim mai mult
alteori mai puțin
nu sunt o victimă
am o viață frumoasă
trăiesc în castelul rugăciunii
viitorul îmi scâncește în brațe
îl legăn până adoarme
mi-e dor de văzute și nevăzute
de simțământul că totul e posibil
când Dumnezeu trece prin mine
și eu prin El
până văd toate deodată
într-o lumină ce mi se răsfrânge pe chip
să nu se piardă făptura Ta, Doamne
Viața vine peste mine
și nu încape
îmi ține pumnii
să crească bucuria și durerea
ce-mi lărgesc inima

mi se spune
să mă rog ca să mă fac bine
să-mi folosesc credința
eu într-adevăr
doresc să mă bucur de sănătate
cred în Dumnezeu
că la El toate sunt cu putință
și că voia Lui
e ca tot ceea ce poate fi mai bun
să se-ntâmplesc
tocmai de aceea rugăciunea mea
este: *Facă-se voia Ta!*
Facă-se voia Ta, Doamne,
să împărățească în mine dragostea
mai mult nici nu poate fi

150

boala mă curbează
dar eu stau drept, dragostea mea
pentru tine țin flacăra aprinsă
în rafale de vânt
m-ai primit în azilul tău
și mă îngrijești
mai am x ani de trăit
necunoscuta asta incalculabilă
e o neprețuită neștiință
ce mă atrage cu frumusețea-i învăluită
Dumnezeu mă aruncă spre tine
prinde-mă

151

paște inima mea
rumegă bine visul ce ne-o ia înainte
să gătească loc fericirii
spitalul se umple de o mireasmă necunoscută
plânsul amuțește
suntem vii, dragoste
acum și pururea
îmblânzim haosul
cu o rugăciune născută de lumină pe buze
deznădejdea bate la poarta inimii
mila lui Dumnezeu deschide
și iubirea noastră se revarsă dincolo de sine

152

lasă-mă să te las iubirii
nu-ți fie teamă
se deschid cerurile
și pământul pe care pășim se înalță
ca un cucui pe un creștet lovit de fericire
nu mă încrunt
nu zâmbesc forțat
sunt ochi și urechi la această poveste
ieșită ca o rășină din pomul viselor
ai fost aleasă
să ții lumina aprinsă
să porți pantofi roșii
să calci peste moarte fără să te afunzi

153

aici pun punct micilor mele însemnări
despre aceste întâmplări ale ființei
care m-au marcat
împrietenindu-mă cu viața așa cum e ea

Referințe critice

Despre Florin, cu invidie și bucurie

Mai întâi trebuie că a fost un băiat curios, însetat de cunoaștere, un băiat foarte-foarte frumos și deștept, nu l-am cunoscut la vârsta aceea, a copilăriei și adolescenței, dar sunt sigur că avea, ca învățăcel, scilipiri de geniu. Și resimțea, pot să jur, o chemare de sus, neclătinată în timp. Când l-am întâlnit, în urmă nu cu mulți ani, Florin Caragiu era de-acum numele unui tânăr cărturar, da, cărturar în toată puterea cuvântului, care trecuse aprofundat, cu patalamale grămadite sau nu, prin Matematici, Filosofie, Filologie, Teologie, aceasta din urmă mai cu seamă din îndelungate stagii mănăstirești la Frăsinei lângă un duhovnic vestit, părintele Ghelasie, ale cărui scrieri, după moartea monahului, neofitul Florin s-a angajat să le publice. Le-a publicat, parte dintre acestea, în condiții de mare rafinament tipografic, întocmai ca și revista-carte SINAPSA, și aceasta o splendoare în sine, prin conținut și înfățișare.

În regimul splendorii scria și poezie. În regimul splendorii a scris/publicat volume de traduceri și eseu. Tot ce a înfăptuit până în clipa de față, când împlinește, tocmai

a împlinit, 49 de ani, a înfăptuit conform credinței sale în regimul splendorii.

Ce înseamnă splendoare în poezie, e greu de spus. Stare extatică? Uite, c-am spus! Cum induci, cărturar pur-sânge fiind, starea extatică în act, ca poezia ta să fie vibrație, trăire vie, nu vană făcătură livrescă? Păi, scriind cu sânge. Cu viața din tine. Bine, dar asta o fac destui „primitivi”. Mai trebuie să fie ceva, un ingredient care asigură diferența. Acest ceva, la Florin Caragiu, este vasta cultură patristică – și răsăriteană, și apuseană – însușită prin lecturi și practică liturgică în duh și adevăr, până la ultima fibră a minții și sufletului său. Până la curățirea sângelui, cu care scrii, și viezi, prin dragoste.

Da, ca rețeta splendorii în poezie să fie completă este nevoie, musai, de iubire. De iubirea pleonastică a lui Dumnezeu, care este, El Însuși, Iubire, cum ne arată Evanghelia lui Ioan.

Iubire, una, în cazul poetului nostru, cu dragostea „iubitei mele soții, Diana”.

Și așa am ajuns la răvășitorul jurnal liric, scris pe pat de spital, pe care l-am citit înghițindu-mi întruna nodurile din gât. Și lacrimile, poftim.

Fiindcă, arză-o-ar focul, ar spune Arghezi, splendoarea nu se complinește ontologic/spiritual/estetic, de la Iov încoace, decât prin chin și suferință. E, vai nouă, semnul celor aleși.

Catharsis!, exclamă grecul din mine, și mai mult decât catharsis.

Iov!, zice evreul din sângele meu creștinat, pe urmele uimitorului eseu al lui Mircea Ciobanu, dacă vă aduceți cumva aminte.

Florin, la 49 de ani, după ce bătuse un cancer la colon cu șase ani în urmă, tocmai își pierde funcția rinichilor și trece pe dializă. Diana e cu el, împărtășindu-și totul, și Florin se scaldă în iubire, adică în prezența lui Dumnezeu prin femeia sa.

Sângele-i e curat. Scrie cu sângele său curat. 153 de secvențe poetice. Numerotate.

Am spus jurnal, voi spune epopee. Cântarea cântărilor și Cartea lui Iov, cumva contopite. Daniel Turcea și Ion Zubașcu. „știu/ voi muri/ dar câtă splendoare!”, a exultat primul. „am plâns după mine ca după un om mort/ până am terminat absolut tot/ ce-am avut de plâns”, a notat al doilea. Florin Caragiu, în încercarea-limită prin care trece, descrie în o sută cincizeci și trei de figuri poematice (număr pomenit în Evanghelia după Ioan, legat de pescuirea minunată) taman imposibilul: splendoarea pe care o experiase Daniel Turcea.

Plânsul lui Ion Zubașcu este, în cazul său, o să vedeți, dulce amintire.

Iar față de Iov, Florin al nostru este, în metanoia sa, mult-mult privilegiat. Să ne amintim că biblicul personaj avea o soție care, biata de ea, ajunsă la capătul puterilor, îl îndeamnă pe Iov, textual, să-L blesteme pe Dumnezeu și să moară. Pe când Diana lui Florin, ea însăși nu fitecine: poetă autentică!, îi însuflă jumătății sale suferinde o adevărată doxologie! Or, a aduce laudă lui Dumnezeu, în

necazuri fiind, este semn sigur că Duhul lui Dumnezeu strălucește în tine, scrie undeva Părintele Arsenie Boca.

Chiar așa, citind *Sânge curat* am avut sentimentul amețitor, de fapt tonic, că și poetul și iubita sa trăiesc de pe-acum aici și în altă lume, a lor, nu alta decât cereasca Împărăție. Și trăiesc nu oricum: strălucind! În cele mai intense secvențe ale jurnalului, vreau să zic. Așa că, la urmă, după aproximările de mai sus, pentru care îmi cer firește iertare, mi-am înghițit nu doar nodurile din gât și grămada de lacrimi, dar, mai ales, cuvintele. Neputincioase, cum vă dați seama. Căci, la urma urmei, ce putem spune noi citind unele ca acestea, decât că sunt o inspirată, minunată poezie despre „viața așa cum e”?

*aici pun punct micilor mele însemnări
despre aceste întâmplări ale ființei
care m-au marcat
împrietenindu-mă cu viața așa cum e ea*

Acesta e jurnalul lui Florin Caragiu: o definiție a splendorii. Care sună, curat, așa: „viața așa cum e ea”. Trebuie crezut/citit fiindcă poetul acesta știe ca nimeni altul ce spune.

Marian Drăghici

Acest volum este, în esența sa, o poezie a inimii, pe măsura rugăciunii inimii, pe care Florin Caragiu o întipărește în tot ceea ce scrie. Anumite versuri trimit, fără a cantona prea mult în zona (auto)biografică, la contextul care a generat cartea: o internare la spitalul de urgență, urmată de intrarea în programul de dializă și un șir de „scrisori” adresate femeii iubite sau poate lui Dumnezeu.

Dar dezastrul personal conduce nu spre o viziune neagră și contorsionată asupra lumii („atinge-mă, dragostea mea/ să simt că durerea mea are un rost/ oprește săgeata aceasta în zbor/ ierusalimul se luminează” sau și mai cuprinzător „îmi este sufletul atins de dragoste/ și pentru bolnavii acestui spital mă rog/ s-o cunoască și să fie liberi/ de tristețe, de durere și de frică/ pentru că Hristos este în mijlocul nostru/ și tot răul e neputincios/ câtă vreme iubirea domnește”), ci spre ideea că, prin probe precum aceasta, bolnavul se înalță, iar suferința i se sublimază, transformându-se în iluminare: „în aceste convulsii am regăsit frumusețea/ orfană, nevrută/ ea ne apropie-ncet și ne ridică la cer/ lăsându-ne-apoi într-un loc neștiut al uimirii.”

În poezia de acum a lui Florin Caragiu, vidul nu există, pentru că preaplinul îl face de neconceput. Și poate că aceasta e definiția potrivită pentru toată opera lui.

Ioan Es. Pop

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
tel./fax: 021.211.32.60; tel.: 0742.040.451
e-mail: office@luminatipo.com
www.luminatipo.com